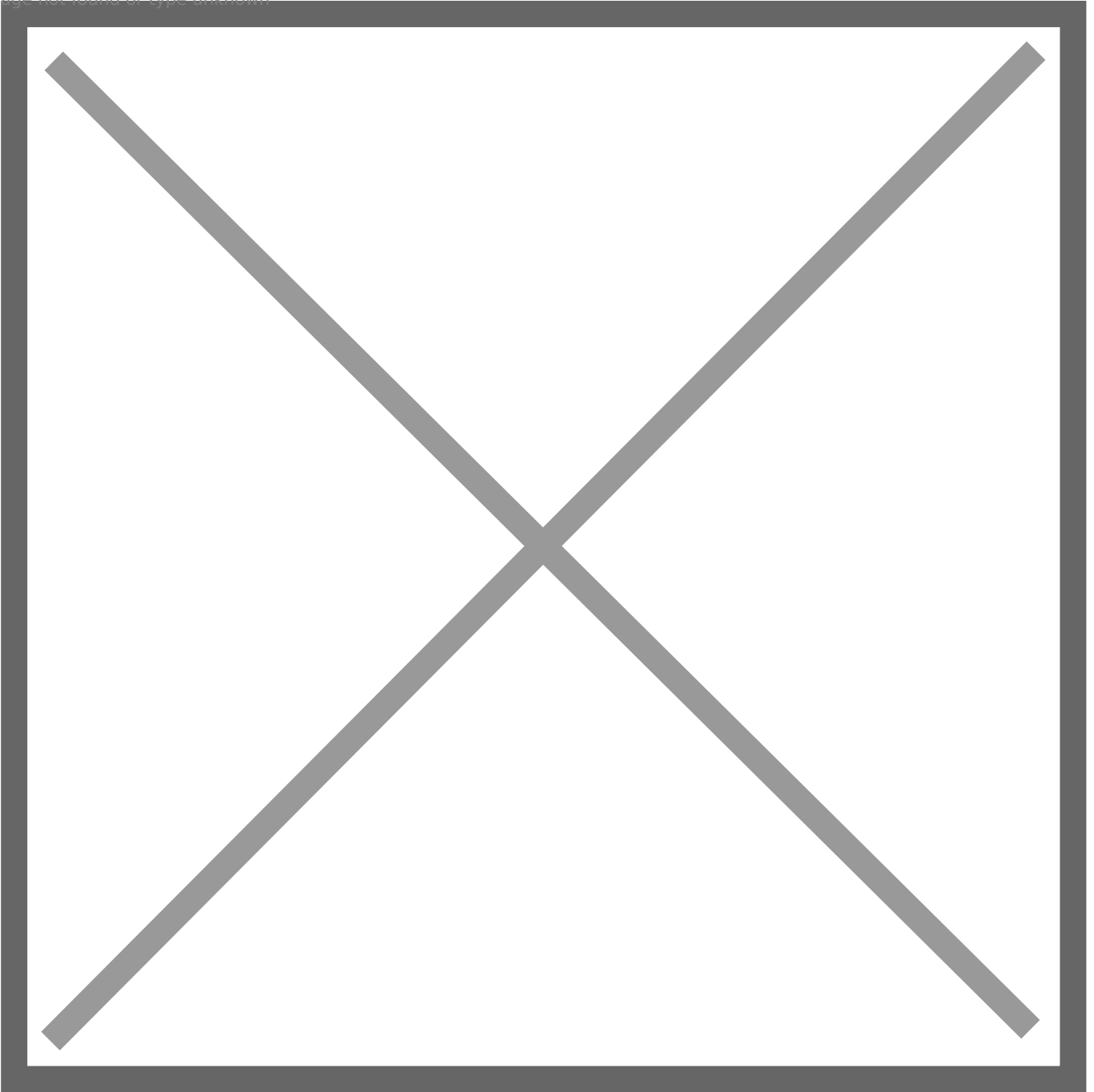

Image not found or type unknown

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
ANTANINA BANELYTĖ

Image not found or type unknown

Vilnius, 2019

Versta iš:
Sejal Badani
The Storyteller's Secret
Lake Union Publishing, 2018

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį kūrinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo ir mokslo įstaigų bibliotekose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

ISBN 978-609-487-051-4

Text copyright © 2018 by Sejal Badani

All rights reserved.

© Antanina Banelytė, vertimas į lietuvių kalbą, 2019

© SHUTTERSTOCK, viršelio iliustracijos

© Tadas Šaučiulis, viršelio dizainas, 2019

© BALTO leidybos namai, 2019

Skiriu Bence Knauer

*Liksi amžinai dėkinga už draugystę, vadovavimą, palaikymą
ir už tai, kad šia istorija patikėjai.*

Tikrai esi viena iš mūsų.

Ačiū tau, brangiausioji mano drauge.

Prologas

2000-ųjų vasara

Dvidešimt procentų moterų persileidžia. Iš jų aštuoniasdešimt procentų kūdikio netenka per pirmąsias dvylika nėštumo savaitių. Jeigu jums per trisdešimt, yra mažiausiai dvylikos procentų tikimybė tai patirti. Su amžiumi ji didėja.

Galiu atmintinai dėstyti šiuos ir kitus statistinius faktus. Kruopščiai juos nagrinėjau nuo tada, kai prieš penkerius metus pirmą kartą mėginau pastoti. Daugybę valandų praleidau skaitydama bibliotekoje ir naršydama internete, ieškojau naujo mokslo tyrimo ar vaisto, kuris padėtų išnešioti ir pagimdyti sveiką kūdikį. Tačiau statistika visada lieka tokia pati – vienam gimusiam kūdikiui tenka daugybė tokių, kurie įsčiose nė nesubręsta. Viena moteris džiaugiasi myluodama mažylį, kita tegali svajoti apie raminantį kūdikio verkumą. Viena laiminga pora susilaukia šeimos pagausėjimo, kita tėvais netampa niekada.

Spoksojau į vaisių, tvirtai spausdama ultragarso nuotrauką pirštais – pakreipiau į šonus, paskui pajudinau aukštyn žemyn. Įsidėmėjau vingiuotas juodas ir baltas linijas, supančias vienintelį mano vaikelio atvaizdą. Mintyse suteikiau jam trūkstumų spalvų ir įsivaizdavau, kad jis ar ji murkdosi skaidriame šiltame skystyje tarsi vonioje. Kasdienis bėgiais lekiančio elektrinio traukinio ratų žvangesys skambėjo lyg simfonija, užliūliuojanti mano vaikelį prieš miegą. Tikėjau, kad kiekvieną kūno ląstelę persmelkianti baimė gimdos nepasiekia ir mano kūdikis gyvena laimingame, džiaugsmu trykstančiame pasaulyje, tikras dėl savo ateities.

– Džėja, – praktikantė Elizabetė pravėrė mano kabineto duris tiek, kad galėtų įkišti galvą. – Patrikas skambina, – suglumusi žvilgtelėjo į mano telefoną, kuriame žybčiojo dvi švieselės. – Bandžiau tau duoti ženklą, bet neatsiliepei.

– Atsiprašau, tvarkiau tekstą, – pasiteisinau. Ji dirstelėjo į tuščią mano kompiuterio ekraną, bet nepriekaištavo, nes iš tikrųjų negirdėjau nei telefono skambučio, nei jos beldimo. – Tuoj atsiliesiu, – palaukiau, kol ji uždarė duris, ir tik tada pakėliau ragelį. – Patrikai?

– Sveika, brangioji.

Jo balsas man puikiai pažįstamas, savas. Buvome kartu nuo pat koledžo laikų, o susituokę – aštuoneri metai. Žinojau visus jo balso atspalvius, kiekvieno jų reikšmę. Jeigu pasisveikina greitai, vadinasi, žiūri į kompiuterio ekraną ir ragelį laiko prispaudęs petimi prie ausies. Tąkart buvo gerokai po pietų, tad Patrikas turbūt gurkšnojo penktą puodelį kavos. Studijuodamas Teisės fakultete, stengėsi šio įpročio atsikratyti ir jam buvo pavykę, tačiau pradėjęs dirbti juristu vienoje iš didžiausių Niujorko kontorų dar pirmais metais vėl įniko gerti kavą. Per dieną jos išmaukdavo nuo šešių iki aštuonių puodelių.

- Ar man nupirkti kiniško maisto? - fone girdėjau, kaip jis spausdina ir šiurena popieriaus lapus. - O gal vėl valgysime mėšainius ir gruzdintas bulvytes, - paerzino mane.

Pamaniau, kad mėšainius šią savaitę valgysiu turbūt ketvirtą kartą, bet vos pastojusi jau keturiolika savaičių troškau tik jų. Kai laukiausi kūdikio anąkart, norėjau itališko maisto, dar anksčiau buvau visiškai praradusi apetitą, nes nuolat pykindavo.

- Patrikai, - viena ranka tvirtai laikiau susuktą į tūtelę kūdikio ultragarso nuotrauką, kita skausmingai įrėmiau ragelį į ausį. - Aš... - nutilau neradusi žodžių.

Jis liovėsi spausdinęs ir giliai įkvėpė.

- Džėja? - vyro balse išgirdau, kaip plaka jo širdis, ir man užgniaužė kvapą. Nereikėjo nieko pridurti, jis suprato.

- Skambinai gydytojai?

- Dar ne, - sušnabždėjau.

- Kada prasidėjo kraujavimas? - jo balsas staiga pasikeitė ir ėmė skambėti taip, lyg kalbėtų teismo salėje, o manasis tilo tol, kol visiškai dingo. Tai mums - tarsi šokis, kurio išmokome, nes buvome priversti, negalėjome rinktis. Sulig kiekvienu žingsniu aš klumpu, o jis darosi tvirtesnis.

Nemaniau, kad man taip nutiks, bet gyvenimas retai pateisina mūsų lūkesčius. Patrikas - išimtis. Jis viską numato į priekį. Gimęs bylinėtis, stovėdamas priešais viskuo persisotinusius teisėjus ir neįtikintus prisiekusiuosius, mano vyras tiesiog atgyja. Turėdamas puikią, klasikinę išvaizdą, sodrų balsą ir aštrų protą, jis laimėjo užtektinai bylų, kad būtų išrinktas vienu jauniausių partnerių per visą kontoros istoriją. Kaip tik to jis tikėjosi ir laukė baigęs Teisės fakultetą.

O aš pasirinkau žurnalistiką. Suderinusi savo meilę rašytiniam žodžiui su manija domėtis faktais bei garsiais žmonėmis, sėkmingai kopiau karjeros laiptais. Motina nusivylusi paklausė, kodėl nestojau į mediciną, juk galėjau.

- Prieš dvi valandas, - prisipažinau.

Palaukiau, kol Patrikas ką nors pasakys, kad nuspręščiau, kas jis yra dabar - teisininkas, vyras ar sielvartaujantis tėvas.

- Susitiksime pas gydytoją, - tarstelėjo greitai ir šaltai.

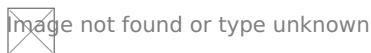
Taigi jis - teisininkas. Toks būdamas, nagrinėdamas medicininės persileidimo smulkmenas, galės užsimiršti ir susitaikyti su tuo, kas nutiko. Aš taip elgtis, deja, nepajėgiau. Pavydėjau jam stiprybės ir pati norėjau būti tokia kaip jis, tačiau man nepavyko, nors ir labai stengiausi.

- Pasimatysime tenai.

Padėjau telefono ragelį, kol nė vienas iš mūsų nepasakė ko nors daugiau. Nenorėjau skirtis su nuotrauka, tad įsikišau ją į kostiumėlio kelnių kišenę. Išsaugosiu.

Perbraukiau ranka per pilvą ir palaukiau - gal pajusiu ženklą, jog viskas gerai, nereikia lėkti

pas gydytoją ar jaudintis, ką ji pasakys. Tikinau save, jog mano gimdoje laimingai ilsisi vaikelis ir laukia, kada galės gimti. Tikėjausi kokio nors požymio, bet visiškai nieko nepajutau. Tada pristūmiau kėdę prie stalo, išjungiau kompiuterį, spustelėjau elektros jungiklį ir, kambarį užliejus tamsai, išėjau.

Sunkiai praplėšusi akis po anestezijos, tankiai mirkčiojau, kol pamačiau kampe tyliai besikalbančių Patriko ir akušerės ginekologės siluetus.

– Jai reikės mažiausiai savaitę gulėti lovoje, – pasakė gydytoja Patrikui. – Tegu nekelia nieko sunkaus ir įtemptai nedirba.

– Kada mudu vėl galėsime pamėginti? – paklausiau šiaip taip atgavusi balsą, kovodama su slegiančiu silpnumu. Abu išsigandę, kad pabudau, atsigręžė. – Kiek mėnesių teks laukti?

Iš to, kaip jie susižvelgė, supratau, kad šį reikalą jau aptarė.

– Mieloji, dabar turime galvoti tik apie tave.

Patrikas priėjo ir paglostė man plaukus.

– Prašau pasakyti, kiek? – aštrūs mano žodžiai pabiro lyg stiklo šukės.

Šio nėštumo po nesėkmingo ankstesniojo mudu laukėme šešis mėnesius. Patrikas norėjo laukti dar ilgiau, bet aš nekantravau, žūtbūt norėjau vaikelio, kurį galėčiau mylėti. Prieš kiekvieną nėštumą po dirbtinio apvaisinimo reikėjo ilgai gydytis injekcijomis, vaistais ir kruopščiai sekti ovuliacijos dienas. Kiekvienas vėlesnis persileidimas buvo nesėkmė, kurią tekdavo ištvirti, ir kova, kurią turėjau suprasti.

– Jūsų gimda buvo pažeista ją išgramdant ir plečiant gimdos kaklelį, – prieš atremdama mano žvilgsnį, gydytoja dirstelėjo į paciento kortelę. – Taip nutinka retai, bet pasitaiko.

Mane visą supurtė. Mečiau žvilgsnį į Patriką, o jis stebeilydamas į sieną sugriebė mano ranką – tik taip parodė, kad jam skauda. Mano ranka buvo lyg negyva.

– Ar jums pavyko užsiūti žaizdą? – liūdesys taip užspaudė gerklę, kad vos įstengiau kvėpuoti.

– Taip, – atsakė gydytoja ir trumpai, be jokių emocijų nusakė mano ateitį, tarsi būčiau mokslinio darbo objektas. – Žaizdelė maža. Turėtumėte pasveikti be komplikacijų.

– Ką tai reiškia? – paklausiau.

– Kad turėsite palaukti mažiausiai metus, – tvirtai pareiškė gydytoja, o aš nieku gyvu nenorėjau sutikti. – Mes jus stebėsime, tikrinsime, ar viskas sugijo, tačiau kaip tik tiek laiko patariame laukti.

– Bet juk turi būti kitas būdas. – Neviltis veržė mane lyg kilpavirve, kol kūnas nutirpo. Patyrusi tris persileidimų ir stiprių emocijų potvynius, ieškojau gelbėjimosi plausto, bet neradau. – Gal yra kokių nors vaistų, paspartinančių gijimą?

- Džėja, - Patrikas persibraukė ranka plaukus, sunkiai atsiduso ir ištarė: - Gal pasikalbėkime apie tai vėliau?

Nespėjau jam atsakyti, kaip Patrikas kažką sukuždėjo gydytojai. Ji linktelėjo ir išėjo iš palatos. Žiūrėdama, kaip ji išeina, gniaužiau pirštais paklodę - kitaip savo sielvarto išreikšti nemokėjau.

- Kaip jautiesi? - Kai likome vieni, Patrikas nuleido lovos atramą ir atsisėdo šalia.

Pilvą ir dubenį pervėrė deginantis skausmas. Po kiekvieno persileidimo mums būdavo nurodoma daugybė priežasčių, kodėl mano kūnas atsisako išnešioti kūdikį visą reikiamą laiką, tačiau niekas nepasakė, kaip šią bėdą išspręsti.

- Man tereikėjo išplėsti gimdos kaklelį ir išgramdyti gimdą, - mintyse pradėjau skaičiuoti, kiek laiko užtruks nuo kito dirbtinio apvaisinimo iki tikrojo nėštumo pradžios. Nevilties prislėgta nusprendžiau veikti. - Nueikime pas kitą gydytoją. Galbūt nereikės laukti visus metus.

- Mieloji, - Patrikas luktelėjo, kol mūsų žvilgsniai susitiko, ir pasakė: - Dabar tau reikia galvoti tik apie tai, kaip pasveikti. Dėl viso kito galėsime jaudintis vėliau.

- Pasidomėsiu kitais gydytojais ir surasiu geriausią, - jo žodžių beveik negirdėjau, nes mano galvoje sukosi idėjos. Plano kūrimas padėjo negalvoti apie tai, kas iš tikrųjų nutiko. - Gal mano tėvelis ką nors pažįsta.

- Nenoriu eiti pas kitą gydytoją, - lėtai ištarė Patrikas.

- Kodėl?

Kai jis nieko neatsakė, atsisėdau.

- Todėl, kad nežinau, ar apskritai daugiau to noriu.

